Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 616 van 7 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **1. X**
2. X
beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. HAUQUIER**
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden optredend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 december 2025 ingediend hebben tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HAUQUIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Iraakse nationaliteit te hebben, komen België binnen op 12 juni 2021 in het kader van gezinshereniging met een visum type D (lang verblijf) in functie van hun in België verblijvende zoon.

1.2. Verzoekers dienen op 8 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 29 januari 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers gehoord worden op 22 september 2025.

1.4. Op 27 november 2025 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die aangetekend verstuurd worden op 28 november 2025 en die door verzoekers bij hun verzoekschrift worden gevoegd als stukken 1 en 2.

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 60 en 61 van de Conventie van Istanbul, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat hun geloofwaardigheid niet in het gedrang komt doordat zij reeds in 2021 in België zijn aangekomen en pas op 8 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Zij verwijzen naar en citeren uit het rapport *Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems* van het UNHCR. Zij vervolgen dat gekeken moet worden naar hun individuele situatie, namelijk dat van een familie behorende tot de Jezidi's die het slachtoffer geworden is van genocide door Daesh. Zij menen dat de commissaris-generaal rekening moet houden met hun verhoogde kwetsbaarheid en met de gevolgen van de traumatische ervaringen, die het vermogen om een beschermingsverzoek in te dienen kunnen beïnvloeden. Het argument aangaande de laattijdigheid is volgens hen een element van subjectiviteit.

Vervolgens voeren verzoekers aan dat Jezidi's nog steeds onderworpen worden aan vervolgingsdaden. Zij verwijzen naar en citeren uit de *Country Guidance Iraq* van EUAA van 2024. In dit verband stellen zij dat de meerderheid van de intern ontheemden nog niet naar huis is teruggekeerd, dat ongeveer 125 000 gezinnen nog steeds in kampen leven, dat er in de praktijk een deel van de gezinnen, dat teruggekeerd is naar huis, nog steeds niet de beloofde toelage ontvangen heeft en dat de humanitaire hulp met 70% is afgenomen. Zij vervolgen dat de Jezidische gemeenschap reeds in september 2022 de lokale autoriteiten en de internationale gemeenschap gewaarschuwd heeft voor de ernstige verslechtering van de veiligheidssituatie in Sinjar. Ook in 2024 was het volgens hen onmogelijk om terug te keren omwille van onvoldoende hulp, waarbij de ontheemden aarzelden om terug te keren omwille van de aanhoudende onveiligheid. De situatie van Jezidi's wordt volgens hen omschreven als deplorabel ondanks het feit dat er al jaren verstreken zijn sedert de genocide door Daesh. Zij vervolgen dat *Human Rights Watch* in juni 2023 rapporteerde over de wederopbouw van het district Sinjar en dat uit het rapport blijkt dat sommige teruggekeerde inwoners van het dorp Dughur/Dugure blij zijn dat ze naar hun dorp zijn teruggekeerd, maar dat ze willen vertrekken vanwege de dagelijkse moeilijkheden en de traumatische herinneringen aan de oorlog. Verzoekers wijzen erop dat dit overeenkomt met hun verklaringen, namelijk dat ze niet kunnen rekenen op de bescherming van de overheid, dat er nog steeds veel haat is tegenover Jezidi's, dat zij vrezen terecht te zullen komen in erbarmelijke omstandigheden, dat er een gebrek is aan duurzame huisvesting en dat de veiligheidssituatie actueel nog steeds slecht is.

Verzoekers betogen dat hen het voordeel van de twijfel had moeten worden verleend aangezien hun geloofwaardigheid vaststond. Zij herhalen dat de commissaris-generaal nagelaten heeft rekening te houden met hun specifieke situatie en kwetsbaarheid. Verzoekers verwijzen in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoekers besluiten dat zij in hoofdorde erkend moeten worden als vluchteling daar zij behoren tot een etnische groep.
In ondergeschikte orde voeren verzoekers aan dat er sprake is van een risico op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar hun regio van herkomst vanwege hun etniciteit, verhoogde kwetsbaarheid en persoonlijke omstandigheden.

Uiterst ondergeschikt menen zij dat de bestreden beslissingen vernietigd moeten worden en dat zij opnieuw gehoord moeten worden door de commissaris-generaal.

3. stukken

3.1. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Op 5 augustus 2026 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij zij refereert aan volgend nieuw stuk, waarvan zij de weblink vermeldt:

- Cedoca, *COI Focus Irak – De invloed van de Iran-oorlog op de veiligheidssituatie in Irak*, mei 2026.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Beoordeling

5.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Irak vervolging op grond van hun etnische herkomst als Jezidi. Zij stellen dat zij in Irak geviseerd werden door islamitische groeperingen omwille van hun geloof en dat de Iraakse overheid hen niet kan beschermen (AD CGVS, Vragenlijst verzoeker, punt 3.5.; NPO verzoeker, p. 9; NPO verzoekster, p. 7).

5.2. Middels de bestreden beslissingen oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers niet aannemelijk gemaakt hebben dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging hebben zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zij baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Hoewel verzoekers vanaf 2014 tot aan hun vertrek in 2021 in Dohuk in het vluchtelingenkamp Khanke gewoond hebben, is het CGVS van mening dat redelijkerwijs niet van hen verwacht kan worden dat zij ernaar terugkeren waardoor hun vrees onderzocht moet worden ten aanzien van hun laatste duurzame verblijfplaats, namelijk het dorp Dughur, gelegen in het district Sunun in de provincie Ninewa;
ii) EUAA komt in de *Country Guidance* van november 2024 tot de conclusie dat er geen sprake is van een systematische vervolging van de Jezidi's in Irak en volgens UNHCR is het daarom noodzakelijk dat elke Jezidi een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bewijst, waardoor er een noodzaak is om persoonlijke omstandigheden aan te tonen;
iii) Verzoekers verklaringen voldoen niet aan de voorwaarde van de persoonlijke omstandigheden omdat (a) zij nergens aanhalen persoonlijke problemen gehad te hebben met Daesh en er geen aanwijzingen zijn waardoor zij daarmee nu nog problemen zouden hebben; (b) hun laattijdig verzoek in België afbreuk doet aan de door hen voorgehouden vrees; (c) de vaststelling dat zij tot 2021 in Irak verbleven hebben evenmin wijst op een vrees voor vervolging in hun hoofde; (d) de moeilijke levensomstandigheden in de regio en met name het gebrek aan duurzame huisvesting en slechts veiligheidssituatie geen elementen betreffen zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag;
iv) De door verzoekers neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande beoordeling.

5.3. Uit wat volgt blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht motiveert dat verzoekers de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt hebben en dat zij niet aannemelijk maken Irak verlaten te hebben omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.
5.4. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, is het loutere feit dat zij tot de Jezidi-etnie behoren, niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. *Infra* blijkt dat er evenmin risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn in hun hoofde die zouden maken dat er alsnog sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin vanwege hun Jezidische etnie.

5.4.1. Uit de beschikbare landeninformatie (UNHCR, *International Protection Considerations* van januari 2024, p. 37-38, 58-60 en 124-137; EUAA, *Iraq - Targeting of Individuals* van januari 2022, p. 53-62; EUAA *Iraq -Country Focus* van mei 2024, p. 28-31 en van EUAA *Report Iraq – Security Situation* van mei 2024 (pp. 90-96)) blijkt dat de Jezidi-gemeenschap tijdens de bezetting door Daesh het slachtoffer is geworden van grootschalige en systematische mensenrechtenschendingen, waaronder massamoorden, ontvoeringen, gedwongen rekruteringen en (seksuele) slavernij, feiten die door de internationale gemeenschap als genocide zijn erkend. Deze gebeurtenissen leidden tot de massale ontheemding van honderdduizenden Jezidi's, waarvan een aanzienlijk deel tot op vandaag in kampen in de Koerdische Autonome Regio (KAR) verblijft.

Sinds de militaire nederlaag van Daesh in 2017 is de algemene veiligheidssituatie in Irak evenwel ingrijpend gewijzigd. Daesh is weliswaar nog steeds aanwezig in Irak, maar de terreurgroep oefent geen effectieve controle meer uit op enig deel van het Iraakse grondgebied en de operationele capaciteit van deze jihadistische groepering is aanzienlijk verzwakt. Als gevolg van de territoriale verdrijving van Daesh, de belangrijkste actor van vervolging van de Jezidi-gemeenschap, is het geweld ten aanzien van de Jezidi's beduidend afgenomen. Hoewel de beschikbare landenrapporten nog steeds melding maken van stereotypering, haatspraak, discriminatie, intimidatie, afpersing en incidenteel geweld tegen Jezidi's, blijkt niet dat er thans sprake is van een systematische vervolging van de Jezidi-gemeenschap door niet-overheidsactoren. Evenmin blijkt dat de Iraakse overheid een beleid voert dat gericht is op repressie of systematische schending van de fundamentele rechten van de Jezidi's in het land. Integendeel, de bronnen vermelden dat de centrale Iraakse autoriteiten verschillende maatregelen hebben getroffen om de slachtoffers van Daesh te compenseren en de terugkeer van Jezidi's naar hun oorspronkelijke regio van herkomst te faciliteren, zoals het aannemen van de zogenoemde *Yazidi Female Survivors' Law* van 2021, het uitvaardigen van een ministerieel decreet inzake de erkenning van de land- en eigendomsrechten van Jezidi's in 2022, en het lanceren van wederopbouwprogramma's in 2023 en 2024. Verder blijkt dat Jezidisme een van de erkende godsdiensten in Irak is, en er blijkt niet dat Jezidi's op grote schaal te maken krijgen met ernstige beperkingen in het uiten en belijden van hun geloof.

Uit de landeninformatie vervat in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat het loutere gegeven een Jezidi te zijn in Irak op zich volstaat om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. Of verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming is, volgens de richtsnoeren van EUAA en UNHCR, die door de Raad worden bijgetreden, afhankelijk van hun individuele omstandigheden.

Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. De informatie waarnaar verzoekers doorheen hun verzoekschrift verwijzen en uit citeren ligt in het verlengde van de informatie zoals verwerkt werd in de bestreden beslissingen. Hieruit blijkt weliswaar dat er sinds 2017 sprake is van een ontheemding van de Koerdische-Jezidische minderheden doordat de Iraakse overheid bedreigingen voor de leefomstandigheden van die minderheid gedoogt of zelfs aanmoedigt met als doel ze uit het gebied te verdrijven, maar bevat het geen aanwijzingen dat de situatie van Jezidi's in Irak *anno* 2026 moet worden aangemerkt als een situatie van systematische vervolging door staats- of niet-overheidsactoren.

5.4.2. Zoals in de bestreden beslissingen, en overigens ook in het verzoekschrift, wordt toegelicht, is een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming noodzakelijk. Het is aan verzoekers om hun gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Bij de beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoeker om internationale bescherming omwille van zijn/haar Jezidische origine en/of geloofsovertuiging te maken zal krijgen met vervolging, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals de regio van herkomst (inzonderheid de mogelijkheid tot terugkeer, de veiligheidssituatie en de aanwezigheid van ISIS aldaar), het geslacht en de perceptie van de familie/gemeenschap (van belang voor vrouwelijke slachtoffers van seksueel geweld en kinderen geboren ingevolge dit geweld), en het bezit van identiteitsdocumenten (EUAA, *Country Guidance: Iraq*, november 2024, p. 39-41).

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er in hoofde van verzoekers dergelijke risicobepalende omstandigheden kunnen worden weerhouden.
Het wordt niet betwist dat verzoekers afkomstig zijn van het dorp Dughur, behorend tot het district Sinjar, gelegen in de provincie Ninewa. In de bestreden beslissingen wordt melding gemaakt van de COI Focus *Irak: veiligheidssituatie* van 29 Augustus 2025 (*update*). Hierin wordt, met betrekking tot de veiligheidssituatie, de aanwezigheid van ISIS en de terugkeer van IDP's naar de provincie Ninewa het volgende uiteengezet:

"Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak. De controle over de provincie is verdeeld onder verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Officieel valt de provincie onder het gezag van de Iraakse centrale overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter gecontroleerd door de Kurdistan Regional Government (KRG), dewelke ook de facto controle uitoefent over sommige delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/Yezidi Sinjar Resistance Units) en de Koerdische peshmerga, zijn er ook tal van andere lokale milities, al dan niet autonoom, actief in de regio die vaak slechts kleine delen ervan controleren. In oktober 2020 bereikten de Iraakse centrale overheid en de KRG een overeenkomst over gezamenlijk bestuur van het district Sinjar. Dit zogeheten Sinjar-akkoord is bedoeld om het veiligheids - en bestuurlijke vacuüm op te vullen dat is ontstaan door de overheersing van ISIS. Daarnaast worden gewapende groeperingen (zoals de PKK en de PMF) opgeroepen om de regio te verlaten en wordt de terugkeer van de Yezidi-bevolking aangemoedigd. In 2024 trok de YBS zich terug in de bergen als gevolg van herhaalde drone-aanvallen van de Turkse strijdkrachten op leden van de PKK en de YBS. In

de nasleep van deze aanvallen werden integratiegesprekken gehouden om YBS-leden in PMF op te nemen. Sindsdien is de situatie in het Sinjar-district gespannen gebleven. Er is nog steeds een veiligheids- en administratief vacuüm en de PMF-milities hebben economische en politieke macht verworven. Tot slot is er een aanzienlijke versnippering onder de veiligheidsactoren.
[…]
Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Met betrekking tot de provincie Ninewa schat IOM dat op dit moment 1.997.868 mensen zijn teruggekeerd naar de provincie. Dit cijfer komt overeen met 78% (+3% sinds december 2023) van de totale ontheemde bevolking. Volgens dezelfde update zijn 579.138 mensen uit de provincie Ninewa nog steeds ontheemd, het hoogste aantal ontheemden van alle Iraakse provincies (vergeleken met 627.719 in december 2023). Naast langdurige hervestiging op de plaats waar ze ontheemd waren, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Als redenen om niet terug te keren worden onder meer genoemd: gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting; onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst; verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking; gebrek aan verzoeningsinitiatieven om mogelijke represailles te voorkomen; en gebrek aan de nodige documentatie."

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop vermelde analyse is gestoeld niet correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bovendien moet, om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vervolging in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maken dit evenwel niet aannemelijk. Verzoekers waren in bezit van identiteitsdocumenten (originele paspoorten, nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten, woonstkaarten en huwelijksakte (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 t.e.m. 11 en 14)) en waren in staat om een visum type D aan te vragen bij de Belgische ambassade in Amman in Jordanië om zo naar België te reizen in het kader van gezinshereniging met hun zoon, die reeds in 2019 in België is (AD CGVS, deel DVZ). Verzoeker heeft verklaard dat hij na 2014 nog twee keer was teruggekeerd naar zijn dorp Doghur samen met een ngo, namelijk het Franse en het Duitse Rode Kruis, waarvoor hij één maand gewerkt heeft. Hij zou eten zijn gaan leveren aan mensen en op bezoek gegaan zijn bij mensen die waren teruggekeerd naar de omliggende dorpen. Daarnaast zou hij zijn huis hebben bezocht dat verwoest werd. Verzoeker maakt echter geen melding van concrete problemen die hij gekend zou hebben tijdens die periodes van tijdelijke terugkeer (NPO verzoeker, p. 5). Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat hij in Irak werkzaam was in de landbouw, als taxichauffeur en nadien aldus bij een ngo (*ibid*.)
Verzoekers broer, zus en moeder verblijven sedert ongeveer augustus 2024 terug in het ouderlijk huis in Doghur (NPO verzoeker, p. 7). Op de vraag hoe hun situatie nu is, kwam verzoeker niet verder dan aan te geven dat hun situatie verre van ideaal is omdat er verschillende partijen aanwezig zijn en iedereen de macht over de regio beweert te hebben. Ook verzoekers familie keerde terug naar Sinjar (NPO verzoekster, p. 4). Verzoekers maken doorheen hun onderhoud geen gewag van concrete persoonlijke problemen, laat staan van problemen gelinkt aan hun Jezidi-etnie. Bovendien hebben verzoekers broers werk als ambtenaar, meer bepaald als leerkracht, en gaan hun kinderen naar school (NPO verzoeker, p. 8). Naast de contacten die verzoeker onderhoudt met zijn familieleden die in Doghur verblijven, staat hij ook nog in contact met vrienden en dorpelingen (*ibid*.). Verzoekers maken op geen enkel moment gewag van concrete problemen die zij gekend hebben of riskeren te kennen omwille van hun Jezidi-etnie. Verzoekers stellen weliswaar dat zij niet naar school zijn gegaan, en dit in tegenstelling tot verzoekers broers, die nu leerkrachten zijn, maar linken dit niet aan hun etnie, doch aan financiële moeilijkheden (NPO verzoeker, p. 9; NPO verzoekster, p. 6). Het enige probleem dat verzoeker verbindt aan hun Jezidi-etnie is het feit dat het moeilijk was sinds 2010 om naar Mosul te gaan (NPO verzoeker, p. 9), maar in dit verband maakt hij niet aannemelijk dat hij persoonlijk geviseerd werd of wordt of dat dergelijke incidenten, hoe betreurenswaardig ze ook zijn, voldoende zwaarwichtig zijn om de nood aan internationale bescherming te weerhouden. Verzoekers maken verder evenmin gewag van concrete problemen die zij gekend zouden hebben tijdens hun verblijf van 2014 tot 2021 in Irak (NPO verzoeker, NPO verzoekster). Expliciet gevraagd of zij na 2014 nog problemen gehad hebben in Irak, antwoordt verzoekster ontkennend (NPO verzoekster, p. 7). De vaststelling dat verzoekers tot 2021 in Irak verbleven hebben, terwijl zij reeds in 2014 verdreven werden door IS uit hun regio en dat zij in dit verband geen enkele melding maken van concrete persoonlijke problemen omwille van hun etnie, relativeert de ernst van hun vrees ten stelligste.

Verzoekers verklaringen laten aldus hoegenaamd niet toe om te spreken van systematische discriminatie. Indien verzoekers werkelijk te maken zouden gekregen hebben met een systematische ontzegging van hun

rechten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij hieromtrent meer concrete en doorleefde verklaringen over kunnen afleggen, *quod certe non*. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar de veiligheidssituatie van Jezidi's in Irak, zonder *in concreto* aan te tonen welk risico zij concreet en persoonlijk zouden lopen bij terugkeer.

De door verzoekers aangehaalde feiten kunnen aldus bezwaarlijk voldoende zijn om te spreken van een gegronde vrees voor persoonlijke of systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

5.5. Verzoekers werpen in hun verzoekschrift nog op dat het laattijdig indienen van hun beschermingsverzoek geen invloed mag hebben op de geloofwaardigheidsbeoordeling. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissingen inzake de laattijdig ingediende verzoeken om internationale bescherming, wordt benadrukt dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. Verzoekers laten in het verzoekschrift na enige overtuigende elementen bij te brengen die de terechte bevindingen in de bestreden beslissingen kunnen ontkrachten en die hun laattijdig beschermingsverzoek kunnen verschonen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij onmiddellijk of zo snel mogelijk na zijn of haar aankomst in België ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande zijn of haar beschermingsmogelijkheden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoekers maar liefst twee en half jaar gewacht hebben om zich te wenden tot de Belgische autoriteiten voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming, toont aan dat zij hieraan geen dringende nood hadden. Zij geven in dit verband immers toe dat zij een verblijfsstatus hebben in België maar dat het voordeliger is om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO verzoeker, p. 6). Ook die vaststelling ondermijnt op ernstige wijze de ernst van hun beweerde vrees voor vervolging.

5.6. Verzoekers laten de motieven in de bestreden beslissingen, met betrekking tot de documenten die zij hebben neergelegd (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 tot en met 15), onbesproken. Daar zij pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijven zij onverminderd overeind.

5.7. In acht genomen verzoekers' verklaringen en door hen neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de relevante objectieve landeninformatie met betrekking tot hun land van herkomst en bezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar beoordeling dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij Irak zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin vanwege hun Jezidische etnie. Verzoekers kunnen zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ((oud) artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet).

5.8. De cumulatieve voorwaarden van (oud) artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet zijn niet voldaan en bijgevolg kan het voordeel van de twijfel niet worden verleend aan verzoekers.

5.9. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gezien verzoekers' verklaringen met betrekking tot hun regio van herkomst in Irak, dient de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Ninewa een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Iraq* van november 2024, zoals vermeld in de bestreden beslissingen.

Verzoekers laten na het bewijs te leveren, noch mag dit blijken uit de stukken van het administratief dossier, dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Evenmin maken verzoekers een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. Voorts heeft de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	I. FLORIO